

ת"פ 54442/09/14 - מדינת ישראל נגד יאיר איתאל בן יעקב סקגו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 54442-09-14 מדינת ישראל נ' בן יעקב סקגו
בפני כבוד השופט דב פולוק

המאשימה מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
נגד
הנאשם יאיר איתאל בן יעקב סקגו
ע"י ב"כ עו"ד עדי קידר

הכרעת - דין

הנאשם זכאי מחמת הספק.

הנאשם הואשם במעשה פזיזות ורשלנות, עבירה לפי סעיף 338(5) לחוק העונשין תשל"ז-1977, בהתפרעות, עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין תשל"ז-1977 ובהסגת גבול כדי לעבור עבירה, עבירה לפי סעיף 447(ב) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום, "ביום 13.1.11, סמוך לשעה 10:00, הגיע הנאשם יחד עם עשרות נוספים... לאדמות הכפר קוצרה בהן עבדו אותה עת תושבי הכפר". הנאשם ירה מנשקו, אקדח מסוג וולטר, מספר כדורים לעבר תושבי הכפר ממרחק של 50 מטר תוך שהוא מתקדם לכיוונם. "בעת המתואר לעיל זרקו אחרים אבנים לכיוון תושבי הכפר, כאשר אחד מהם ירה באוויר בנשק מסוג M16 (להלן: "ההתפרעות"). במהלך ההתפרעות, הציתו שניים, שזהותם אינה ידועה למאשימה את רכבו של העד אימן תייסר, תושב הכפר. "לאחר שאזלו הכדורים בנשקו של הנאשם, תקפו אותו תושבי הכפר בפניו כך שנשברה מחיצת אפו, חלק מתושבי הכפר מנעו פגיעה נוספת בנאשם עד שהגיעו כוחות הביטחון".

אקדים ואומר שכתב האישום הוגש נגד הנאשם יותר משלוש וחצי שנים אחרי האירוע נשוא כתב האישום. התיק הועבר בפני מותב זה לשמיעת הוכחות רק אחרי שחלפו שלוש שנים נוספות. אין ספק שהזמן הרב שחלף מהמועד המוזכר בכתב האישום עד לשמיעת ההוכחות הקשה על יכולתם של העדים לזכור פרטי האירוע מחד והיווה הכבדה על הנאשם מאידך. כן אציין, על אף ריבוי כוחות הביטחון שהגיעו למקום בעת האירוע, לכאורה לא נעשתה כל בדיקה ותחקיר מעמיק מטעמם ואין בפני בית המשפט אותן עדויות שיכלו להוות עדויות אובייקטיביות להכרעת העובדות שבמחלוקת.

לאחר שמיעת הראיות עולה שהעובדות הבאות אינן שנויות במחלוקת:

א. הנאשם שהה במקום כשברשותו אקדח

ב. הנאשם ירה באקדחו

ג. הנאשם הותקף על ידי תושבי כפר קוצרה בידוי אבנים וכתוצאה נשבר אפו.

גרסת הנאשם היא, על קצה המזלג, שהגיע למקום במסגרת כיתת כוננות בעקבות התפרעות של תושבי כפר קוצרה. הוא ירה מספר כדורים מאקדחו באוויר לאחר שנשבר אפו מאבנים שיידו עליו. הירי נעשה כדי למנוע פגיעה נוספת בגופו.

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם ולאחר שעיינתי בחומר הראיות ושקלתי, החלטת לזכות את הנאשם ולו רק מחמת הספק.

כתב האישום מתאר מצב של עשרות מתיישבים מתפרעים נגד תושבי כפר קוצרה אשר באו לעבד את אדמתם. המתיישבים המתפרעים יורים ומיידים אבנים על תושבי הכפר.

אולם, על פי הראיות בפני בית המשפט, עולה שעסקינן בהתפרעות הדדית. בדו"ח בוקר שומרון (נ/3) רשום כי 100 תושבי כפר קוצרה הגיעו סמוך למאחז אש קודש, או אז התחילה זריקת אבנים הדדיות וכתוצאה נפצעו שלושה מתיישבים. בהמשך, הדו"ח מתאר שכוחות הביטחון שהגיעו למקום נאלצו להשתמש באמצעים לפיזור הפגנות כולל שימוש בגז מדמיע כדי להשתלט על המצב ושלושה תושבי הכפר נפגעו מגז מדמיע. משמע, הייתה התפרעות ממשית רב משתתפים של אנשי קוצרה שדרשה התערבות כוחות ביטחון ושימוש באמצעים לפיזור הפגנות.

הרקע להתפרעות הוא הסכסוך המתמשך בין אנשי היישוב לבין אנשי כפר קוצרה, לגבי הזכות לשימוש באדמות חקלאיות בקרבת היישוב. ב-נ/3 צוין שהיו צלמים ואנשי תקשורת במקום, דבר התומך בטענת הסנגור שעיבוד הקרקע במחלוקת על ידי אנשי הכפר היה דבר מתוכנן מראש.

הנאשם טען בבית משפט שהוא הגיע למקום לאחר שהוקפץ לשם כחבר בכיתת הכוננות של שבות רחל. בתמיכה לטענה זו הוא העיד, כעד הגנה, את מר יעקב משה לוי ששימש אז, וגם היום, כרבש"צ שבות רחל. על פי עדותו, המקובלת עלי, הנאשם היה חבר בכיתת הכוננות. הוא הוקפץ למקום לאחר דיווח על מאות תושבי כפר קוצרה המתקרבים ליישובים.

העד גם אישר שהנאשם הגיע אליו בשטח והוא נשלח להתפרש על תלולית עפר גדולה כשאנשי כפר קוצרה מיידים אבנים עליהם. תפקידם היה ליצור חייץ ולמנוע מאנשי כפר קוצרה להגיע ליישוב עד הגעת כוחות צה"ל.

אשר על כן, עולה שהנאשם לא הגיע למקום כ"מתפרע" אלא כחבר בכיתת כוננות שהוקפצה למקום.

כן עולה שהנאשם הגיע למקום בזמן שאנשי כפר קוצרה כבר התפרעו, התקדמו אל עבר היישוב וידו אבנים על המתיישבים.

לגבי ראיות אובייקטיביות שיכלו לסייע לבית המשפט להגיע לחקר האמת לגבי נסיבות הירי של הנאשם, כל ראיה כזו או שלא הובאה בפני בית המשפט או שזוהמה ונשלל ממנה משקל ראיתי של ממש.

במקום היו לא מעט אנשי ביטחון. ייתכן שהיו כאלה שראו את הנאשם ויכלו להעיד על התנהגותו. אנשי הביטחון היו אמורים להוות עדים ניטרליים יותר מאנשי היישוב או אנשי הכפר. אולם בית המשפט התרשם שלא נעשה כל מאמץ של ממש לחקור את החיילים ואת אנשי מג"ב.

תרמילי נשקו של הנאשם, אילו מקומם בשטח היו מסומנים על ידי גורם משטרתי חוקר מוסמך, היו מאפשרים לבית המשפט לקבוע את כמות הכדורים שהנאשם ירה, את המקום בו הנאשם עמד בעת הירי ואם הנאשם התקדם תוך כדי ירי. כל הדברים האלה הם חיוניים בהתחשב בעבירות המיוחדות לנאשם.

בסופו של דבר, נאספו ארבעה תרמילים בקוטר 9 מ"מ ו-17 תרמילים בקוטר 5.56 מ"מ. להבנת בית המשפט, התרמילים נאספו על ידי אנשי כפר קוצרה ונמסרו לידי המשטרה. שום גורם לא תיעד את המקום בו נמצאו התרמילים.

חוות דעת המומחה (ת/17) קובעת שארבעת התרמילים בקוטר 9 מ"מ נורו מנשקו של הנאשם. בחוות הדעת גם כתוב ש-17 התרמילים בקוטר 5.56 מ"מ "לא סומנו ולא נבדקו בתאום עם החוקר בתיק".

מהאמור בת/17, ניתן לקבוע בוודאות רק שהנאשם ירה בסך הכול ארבעה כדורים. אין כל ראיות בפני בית המשפט שהנאשם "ריקן מחסנית" אל עבר תושבי קוצרה. לכאורה, ירי של ארבעה כדורים בלבד, מתיישב עם גרסתו של הנאשם בבית משפט, שהוא ירה מספר כדורים באוויר כדי להגן על עצמו לאחר שהותקף על ידי תושבי הכפר ונשבר אפו.

מבלי לדעת את המקום המדויק בו נמצאו התרמילים, אין התרמילים כשלעצמם מהווים ראיה לעבירת הסגת גבול או לטענה שהנאשם רדף אחרי אנשי הכפר כשהוא יורה לעברם.

בית המשפט גם אינו יודע אם 17 התרמילים בקוטר 5.56 מ"מ נורו מנשק של מתיישבים או של אנשי ביטחון. אולם, ריבוי התרמילים בקוטר זה, שנאספו ונמסרו יחד עם ארבעת התרמילים בקוטר 9 מ"מ מנשק הנאשם, מעיד על אינטנסיביות ההתפרעות מצד אנשי כפר קוצרה, כשאותם יורים ראו צורך בירי בנסיבות שנוצרו, בדומה לנאשם. אדרבא, אין לשלול, מפאת הירי מהגורמים האחרים, אפשרות של טעות בזיהוי הנאשם כמקור הירי עליו הלינו המתלוננים.

לעניין זיהוי הנאשם כיורה אל עבר המתלוננים, התצלומים שצולמו על ידי אנשי הכפר יכלו לסייע בזיהוי, אך גם ראיה זו זוהמה.

אנשי הכפר אספו את התמונות השונות שצולמו, כשאין לדעת מי צילם את התמונות ובאיזה מכשיר. רס"ב יוסף בן ארוש,

ע"ת 8, התייחס לעניין בחקירה הנגדית. לתשובת שאלת ב"כ הנאשם בעניין חוסר שיתוף הפעולה של אנשי הכפר בעניין התצלומים השיב "הם לא הביאו את כל האנשים שצילמו, לא הביאו את כל החומר המקורי. זה הגיע מעובד. הם ערכו זה שלא תפסתי מצלמה את המקוריות של התמונה לא הגעת למי שצילם ואם הייתה עריכה או לא" (ע' 57 לפרוטוקול 24.12.17 שורות 14 - 15). העד הוסיף שבנסיבות אלה לא היה ניתן לערוך מסדר זיהוי כי אותם עדים ערכו את התמונות והקפידו אותם בכל הרשתות.

להבנת בית המשפט, הוצגו בפני שלושת העדים, אנשי הכפר, תמונה בודדת של אדם בחולצה כחולה והעדים אמרו שזה היורה. למותר לציין, שאין מדובר ב"מסדר זיהוי". התצלום הועבר לקבלת חוות דעת מומחה על ידי המאשימה כדי לקבוע שהתצלום הוא של הנאשם (ת/15). אולם חוות הדעת קבעה רמת זיהוי רק של "אפשרי שמדובר באותו אדם (possible), דהיינו ארבע דרגות מתחת לזיהוי חיובי.

המאשימה ביקשה מבית המשפט, למרות חוות דעת המומחה מטעמה על פיה אין לזהות את הנאשם בוודאות, לקבוע שהתצלום הינו של הנאשם. אולם, אילו הדבר היה מובן מאליו, לא ברור לבית המשפט מדוע חוות דעת המומחה אינה קובעת זיהוי וודאי.

ע"ת 6, מר עבד אלעדים אחמד מחמוד עודה, אמר שהוא היה סגן מועצת קוצרה בעת האירוע.

העד הגיע למשטרה למסור עדות רק כעבור חודש וחצי ורק לאחר שיחות עם אנשים מארגון "בצלם", "יש דין", אונר"א והצלב האדום. הוא הגיע למסור עדות מבלי שמשטרת ישראל ביקשו זאת ממנו.

עדויות בבית המשפט הייתה כה מלאה סתירות, עד כדי כך שהתובעת ביקשה להחליף את המתורגמן לערבית במתורגמן אחר.

ניתן לתמצת את עדותו הראשית בכך שידע לספר שאיש מהכפר קוצרה נפצע מעל הגבה, שהיה מתנחל פצוע באף עם סימני דם כשהחזיק באקדח קטן ושרכב הוצת (ע' 42 לפרוטוקול מיום 24.12.17 שורות 12 - 15).

תצלום (ת/3), הוצג בפני העד על ידי המאשימה. להבנת בית המשפט, מדובר באותו תצלום אשר בחוות הדעת ת/15 בה נקבע שאין זיהוי וודאי של הנאשם. בתשובה לשאלת התובעת, העד אמר שהאדם שהחזיק באקדח הוא "הנמוך" (ע' 43 לפרוטוקול מיום 24.12.17 שורה 13). האיש הנמוך בתצלום בוודאי אינו הנאשם.

התובעת, מבלי לבקש רשות של בית המשפט, החלה לרענן את זכרוננו של העד כאשר היא ציטטה לעד חלקים מהודעתו "אני מזהה את התמונה של הבחור שירה עלינו עם האקדח וחלק מהירי היה ישיר אלינו". העד השיב "אני לא זוכר. אם אמרתי אז אמרתי אבל אני לא זוכר" (ע' 45 לפרוטוקול מיום 24.12.17 שורות 15 - 17). בחקירה נגדית העד אמר שהוא אישר את הדברים שהתובעת הקריאה מהודעתו, לא מהזיכרון אלא מפני שזה מה שכתוב (ע' 47 לפרוטוקול מיום

24.12.17 (שורה 27). העד גם אמר שהוא לא קורא עברית אך חתם על הודעתו מפני שהוא מאמין לשוטרים.

בנסיבות אלה, אין בית המשפט יכול לסמוך את ידו על זיהוי הנאשם כיורה לעבר תושבי קוצרה.

למעשה, בית המשפט התבקש להרשיע את הנאשם על סמך עדויותיהם של שני תושבי קוצרה, שניהם קצינים ברש"פ וכן על פי שתיקת הנאשם וחוסר שיתוף פעולה בעת החקירה.

למותר לציין, שיש סכסוך בין תושבי כפר קוצרה לבין היישובים הסמוכים. באותו יום, תושבי הכפר היו מעורבים בהתפרעות הדדית, התפרעות אלימה שכללה פצועים משני הצדדים, כולל פציעתו של הנאשם. אי לכך, בבוא בית המשפט לשקול את עדותם, יש גם לשקול שאין עסקין בעדויות ניטראליות ואובייקטיביות גרידא אם כי אין מניעה להעדיף את עדותם.

ע"ת 1, אימן תייסיר פרח, העיד שהוא קצין ברשות הפלסטינית. לדבריו, יש לו קרקע סמוך ליישוב אש קודש. אנשי היישוב היו נכנסים לאדמתו ומאיימים עליו והוא הפסיק להגיע לעבד את חלקתו.

ביום האירוע היה לו אישור להגיע ולעבד את אדמתו. הוא נסע למקום ברכבו יחד עם ע"ת 2, עבד אל חכים ואדי. בהגיעם לקרבת הקרקע, 5 - 10 אנשי יישוב, חלקם עם מקלות עץ וחלקם עם כלי נשק, חסמו את דרכם. אנשי היישוב החלו לייזות אבנים עליהם ולהכותם. אחד מאנשי היישוב התחיל לירות ישירות עליהם. העד ניסה להתניע את רכבו אך אנשי היישוב הגיעו אליו "עזבתי את הרכב שלי והאנשים היו איתי וברחתי" (ע' 11 לפרוטוקול שורה 4). "הם המשיכו לירות עלינו בנשקים שלהם ואנחנו רצים ובורחים מהם. הם רצים אחרינו עד שהגענו לכניסה לכפר שלנו" (שם שורות 6 - 7). העד העריך את המרחק שרץ עד הכפר "בערך 300 מטר" (שם שורה 9). בתגובה לשאלת בית המשפט השיב העד שיידו אבנים עליו ועל ע"ת 2 ממרחק של 7 מטר "בנשק שהתחילו לירות עלינו ישירות 15 מטרים" (שם שורה 15). בית המשפט שאל את העד אם הם נפגעו מהאבנים או מהירי והעד השיב ש"האבנים פגעו בי ובחבר שלי" ואז הוסיף "ויש נקודה אחת שאני נזכרתי בה - בזמן שזרקו עלינו אבנים ורבו עם אנשי היישוב היו גם מכות עם ידיים" (שם שורות 13 - 14). "הם הרביצו לנו ובגלל שאנחנו מעטים והם רבים ובסוף הריב הזה בא אחד שיש בידו מקל, הוא הרים את המקל הזה ורצה להרביץ לי. אני לקחתי את המקל הזה ממנו" (שם שורות 16 - 17). העד המשיך לרוץ כשאדם עם אקדח יורה בין רגליו. אנשי היישוב רדפו אחריהם עד לכניסה לכפר או אז יצאו אנשי הכפר מבתם "והתחיל עימות בין אנשי הכפר לאנשים של היישוב" (שם שורה 22). "כל אנשי הכפר יצאו מבתם והתחיל עימות פיזי איתם" (שם שורה 24). אחד מאנשי היישוב "התקדם קדימה מהקבוצה והרים את האקדח שלו וירה באוויר והתחיל לצעוק ולצרוח על אנשי הכפר שבאו לעזור לנו" (שם שורות 25 - 26). אנשי הכפר "התחילו לזרוק עליו אבנים. אותו בן אדם מהיישוב נפגע במצחו כי אנשי הכפר התחילו לייזות עליו אבנים. האדם שהיה מהקבוצה של היישוב ירה באקדח" (שם שורות 29 - 30). העד תיאר כיצד אנשי הכפר תפסו את האדם עם האקדח וע"ת 2 הגן עליו בגופו. "ברגע הזה הגיעו מג"ב שהחזירו את אנשי היישוב לאחור וגם זה שירה גם חזר עם המג"ב לאחור" (ע' 12 שורה 5).

העד המשיך לתאר שאנשי הכפר יידו אבנים על אנשי מג"ב ודחפו אותם לאחור עד שהגיע לרכבו של העד. שניים מאנשי היישוב שרפו את רכבו של העד. אז, לדברי העד, הגיע חייל והרביץ לו ביד, שבר לו אצבע והעד פונה לבית החולים. לפני

הפינוי העד מסר עדות וצולם רכבו. בתשובה לשאלת בית משפט אמר העד שתחילה נפגע רק בעת שהחיל שבר לו אצבע ביד ואז הוסיף שגם נפגע בתחילת האירוע מהאבנים "שזרקו אנשי היישוב שפגעו בכל הגוף שלי (שם שורות 20 - 21).

העד נשאל אם הוא יכול לזהות את האדם שירה באקדח והשיב שלפי זכרונו ולפי "התמונה שלו" יכול לומר שהיורה "לבש חולצה כחולה ויש לו זקן בינוני, לא ארוך ולבש מכנס ג'ינס" (ע' 14 שורה 5), לפי עדות זו, עולה שהתובעת הראתה לעד תצלומים כביכול של היורה (שם שורה 8). לשאלת התובעת השיב העד שאנשי היישוב "הרימו את הנשק והתחילו לירות לכיוון שלנו. אחרי זה ברחתי לכיוון הכפר שלי והם המשיכו לירות בין הרגליים שלי ואני ראיתי את הכדורים פוגעים באדמה ואנשי הכפר התחילו לאסוף את תרמילי הכדורים והעבירו אותם למשטרה (שם שורות 10 - 13).

בחקירה נגדית אישר העד שהאנשים שהיו עמו בשטח יידו אבנים, לדבריו, כדי להגן על עצמם. לעניין הגעתו עם העד עבד חכים למקום אמר שהם הגיעו אחד אחרי השני (ע' 17 לפרוטוקול שורה 2). העד לא ראה את הכדורים אלא ראה שהכדורים פוגעים באדמה מקדימה. הוא אמר שיכול היה לדעת מי ירה הואיל והיה מסתובב ומסתכל.

העד אישר שהוא לא הציג במשטרה את האישור שלטענתו התיר לו להיכנס לאדמה ולא הציג אישורים רפואיים שנפגע במהלך האירוע. מתשובותיו לשאלות הסנגור, ניתן להבין שבין 2005 - 2010 לא ניתן היה ללכת לעבד את האדמה. לדבריו, במועד הרלוונטי קיבל אישור מהרש"פ ומשטרת ישראל שניתן להיכנס ולעבד את האדמה.

העד אמר עוד שעבד חכים הגיע למקום לעבוד עמו באדמה (ע' 19 שורה 10), העד אישר שאמר בהודעתו הראשונה שיידו האבנים והירי של המתיישבים היה כשהצבא היה שם (שם שורות 20 - 22). אולם בהמשך ביקש להבהיר שהצבא הגיע רק בזמן שניסו להרחיק את המתיישבים מהכפר.

מתשובותיו לשאלות הסנגור, עולה שהיו מספר מתיישבים חמושים ומספר יורים. בהודעתו השנייה התייחס העד לאדם על טרקטורון. "ש. אמרת במשטרה בעדות השנייה שהיה עוד בחור עם טרקטורון וגם הוא קיבל אבן בפנים, אתה זוכר את זה? ת. זוכר. הבן אדם שקיבל אבן לפנים שלו הוא הבן אדם שהיה על הטרקטורון הזה. ש. היה גם איתו אקדח? ת. כן. ש. והוא נפצע גם מאבן, נכון? ת. הוא קיבל מכה מאבן רק כשהוא נכנס לכפר (ע' 20 לפרוטוקול שורה 29 - ע' 21 לפרוטוקול שורה 3). בהמשך העד קשר את האדם עם האקדח בחולצה כחולה וג'ינס וזקן לשריפת רכבו ולטרקטורון. "ש. אתה יודע שבמשטרה אמרת להם שמי ששרף לך את הרכב זה אנשים שהגיעו לכפר ובניהם גם זה עם האקדח? ת. זה נכון" (ע' 22 לפרוטוקול שורות 24 - 26). ובהמשך "היה לובש חולצה כחולה ויש לו זקן לא ארוך והיה לובש ג'ינס והיה על טרקטורון" (שם שורה 32).

בחקירה חוזרת ביקשה התובעת להבהיר לגבי האדם על הטרקטורון. העד השיב "לפי מה שאני זוכר מי שהיה איתו אקדח לפני שנכנס לגבול של הכפר שלנו הוא ירד מהטרקטורון שלו והתחיל לרוץ אחרינו ברגליים שלו. הוא עבר כמה בתים בכניסה של הכפר. ש. ומה עם הבחור עם הטרקטורון? ת. זה אותו בן אדם - זה על הטרקטורון וזה על הרגליים. אני מתקן - אני לא זוכר בדיוק במאה אחוז" (ע' 24 לפרוטוקול שורות 16 - 19).

אקדים ואומר שעדותו של העד סותרת את עובדות כתב האישום על פיהן הנאשם ירה לעבר תושבי הכפר ממרחק 50 מטר. ועוד, גרסתו עומדת בסתירה בחלקה מעדותו של ע"ת 2 כפי שיפורט להלן. גם יש חוסר הגיון בגרסתו. לדבריו, מספר אנשים יורים מטווח של 15 מטר ישירות עליהם, כשהאדם עם האקדח יורה בין רגליו. למרות זאת, מטווח עוד יותר קרוב של 7 מטר מיידים אבנים עליהם, כל זה מבלי שנפגעו פגיעה של ממש. אדרבא, העד מעיד שהוא עוצר ומתעמת פיזית עם אדם שבידו מקל. כן יצוין, שאליבא דגרסתו, ניתן להבין שהעד השתתף בהתפרעות ונפצע על ידי חייל.

אולם, הבעיה העיקרית בעדותו של העד, מבחינת המאשימה, היא בזיהוי הנאשם בפני כיורה האקדח ישירות אליהם. לכאורה, התובעת, לפני עדותו, הציגה בפניו את התצלום ת/3 והעד פשוט נותן תיאור על פי התצלום שהוצג לו. אולם, כפי שפורט לעיל, אין לקבוע בוודאות שהנאשם הוא אשר מופיע בתצלום. יתר על כן, העד קושר את יורה באקדח עם הבחור שרכב על טרקטורון. אולם אין עדות שבשלב כלשהו במהלך האירוע, הנאשם בפני רכב על טרקטורון. סיכומי של דבר, אין בית המשפט יכול לסמוך את ידו על עדותו של העד לעניין זיהוי הנאשם כאותו אדם בכתב האישום.

ע"ת 2, עבד חכים אחמד מחמוד ואדי הינו קצין בכיר ברש"פ. לדבריו, ביום האירוע הוא עיבד את אדמתו כשאימן, ע"ת 1, עיבד את חלקו הנמצא מאחורי חלקתו. הוא שמע את "אימן צועק וצורח" ... "ראיתי 12 מתנחלים ואחד מהם היה על טרקטורון ואחד היה לו רכב מסוג טנדר והמתנחל היה ברשותו נשק מסוג 16M יכול להיות שהוא שומר (עובד ביטחון) אני מבהיר שהוא שומר ביישוב אש קודש". יש עוד מתנחל אחד שברשותו אקדח, אני ראיתי אותם שורפים את הרכב של אימן (ע' 25 לפרוטוקול שורות 29 - ע' 26 לפרוטוקול שורה 1). העד התקשר לרש"פ "ובאותו רגע באו כל אנשי הכפר, קרובי משפחה וכל האנשים בכפר שלי ובאותו רגע הזה הבן אדם שהיה איתו הנשק 16M ירה וגם מי שהיה לו אקדח גם ירה ואנחנו צילמנו אותם ומסרנו את זה למשטרה (שם שורות 3 - 5). ובהמשך, "מי שהחזיק את האקדח יש מישו פגע בו באבנים, זרק אבנים ופגע בפניו. המתנחל הזה נפל לאדמה, הבחורים רצו להרביץ לו. אני ועוד שלושה שהיו איתי התחלנו להגן עליו, גם האקדח שלו נפל ממנו, התחלנו להגן עליו שאף אחד לא יפגע בו" (שם שורות 6 - 8). העד המשיך וסיפר שאיש מג"ב הגיע והתחיל לירות באוויר ולזרוק גז מדמיע. כן הוסיף העד ש"המתנחלים היו קרובים לבתי הכפר ובאו ממג"ב והרחיקו אותם משם. המתנחלים ירו ואנשים פחדו וברחו לבתיהם ואחרי זה באו ניידות משטרה" (שם שורות 9 - 11).

לשאלת בית המשפט השיב העד "לשאלת בית המשפט אני הייתי כל הזמן בשטח האדמה שלי" (שם שורות 15 - 16).

העד נשאל לגבי המתיישב עם רכב והמתיישב השני עם הטרקטורון ואמר "הם התחילו להתנפל על אימן ושרפו לו את רכב" (שם שורה 20). לגבי המתיישבים האחרים העיד שהיו כ-12 וחלק זרקו אבנים. המתיישבים אמרו לו שמדובר באדמות של המדינה ושל היישוב והוסיף "הבן אדם שהחזיק את ה-16M התחיל לירות באוויר והאחרים התחילו לעשות כמו מעגל ולזרוק אבנים עלינו ובאותו זמן הגיעו אנשי הכפר למקום האירוע" (שם שורות 27 - 29).

לעניין הירי אמר שהירי מה-16M "כיוון לכיוון שלנו במרחק של יותר מ-150 מטרים, היה מכוון כאילו עלינו ומפחיד את האנשים בסביבה. בעל האקדח היה במרחק של 50 מטרים וירה ישירות עלינו ... הוא לא התכוון לפגוע בנו. תושבי הכפר הסתתרו אחרי סלעים (ע' 27 לפרוטוקול שורות 4 - 6).

לדברי העד הוא ביקש מנערי הכפר לחזור לתוך הכפר הואיל ו"המצב מסוכן מדי ואני רואה מתנחל כמו משוגע יורה כמו משוגע" (שם שורה 8). אנשי הכפר חזרו לאחר כשהמתיישבים רצים אחריהם עד שהגיעו לגבול הכפר ושם "נפגע המתנחל שהחזיק באקדח" (שם שורה 16).

כאמור, העד אמר שרכב של אימן נשרף בתחילת האירוע. התובעת ביקשה לרענן את זכרונו של העד. בהודעה דיבר על חילוץ "המתנחל" ואז שאנשי צבא הגיעו. ממרחק של 20 מטר ראה מתיישב מוציא נייר ומצית הרכב". גם לאחר ריענון הזיכרון אמר שהוא זוכר ששריפת הרכב בתחילת האירוע. למרות זאת, גם אמר שהאמור בהודעתו נכון (ע' 28 לפרוטוקול שורה 1).

בעקבות שאלות התובעת אמר שהצעירים מהכפר הגיעו להגן על החקלאים. העד שכנע את הצעירים לחזור אחורה או אז החלו המתיישבים לרדוף אחריהם כשהם מיידיים אבנים ויורים. שוב אמר העד שהרכב כבר נשרף. הצבא הגיע והחל לירות ולהשתמש בגז מדמיע והמתיישבים נסוגו.

העד התבקש לתאר את האדם עם האקדח והשיב "הוא היה שמן קצת לובש חולצה כחולה לפי מה שאני זוכר ויש לו זקן לא ארוך, הוא קצת בלונדיני כזה" (ע' 29 לפרוטוקול שורות 2 - 3) ובהמשך "זוכר שהיה דם מהפנים שלו" (שם שורה 8).

כן אמר שהאירוע התחיל באדמה של העד אימן "היו במרחק 100 מטרים על אדמה של אימן שהיה עובד את האדמה שלו" (שם שורה 5).

בחקירה הנגדית, בניגוד לעדות אימן, אמר שכן יש לו אדמה אך המתנחלים שרפו לו את הזיתים שם 5 פעמים. הוא תיאר את האירוע נשוא כתב האישום "הפעם הראשונה שיש אירוע כזה חזק" (שם שורה 20). ראש הכפר, העד עבד אל חכים ואדי הוא אחיו. לדבריו צילם תצלומי וידאו ותמונות ושל האירוע ומסר אותם לאחיו. העד נשאל לגבי מזכר שנערך על ידי השוטר יוסי בן ארוש שם כתוב שהעד אמר שהוא צילם את התמונות ושהשיב "שאינני זוכר" (ע' 30 לפרוטוקול שורה 1). הוא אישר שבאותו יום הוא ואימן יצאו לנטיעת עצי זית. בעת האירוע הוא היה 100 - 150 מטר מאימן. לדבריו הוא הגיע לשטח עם ילדיו ואימן כבר היה שם (ע' 31 לפרוטוקול שורות 1-3). לאחר ששמע אימן צורח וצועק עמד על "אבן גדולה" כדי לראות את המתרחש (שם שורה 5). העד אישר את האמור בהודעתו שאחרי שהגיעו מתיישבים לאחר מכך הגיע רכב ביטחון עם אנשים חמושים. לדבריו, אחיו, ראש הכפר, הגיע למקום וראה מה שהתרחש.

בתשובה לשאלות ב"כ הנאשם אישר העד שהצעירים יידו אבנים על המתנחלים ויכול להיות שהיו במקום יותר מ-200 אנשי כפר (ע' 32 לפרוטוקול שורה 15). העד עומת עם דבריו בהודעתו שבנוסף לירי של 16M יורי האקדח הצטרפו מתנחלים אחרים שגם ירו והשיב "לא זוכר" (שם שורה 28). לעניין עדותו בבית משפט שהאדם שהצית את הרכב היה הבחור עם האקדח למרות שטענה זו אינה מופיעה בהודעתו, השיב שהוא לא יודע מה כתב החוקר בהודעה (ע' 33 לפרוטוקול שורה 3) ובעל האקדח שתיאר גם הצית הרכב "למיטב זכרוננו" (שם שורה 8). העד נשאל כיצד הוא אמר בהודעתו שיכול לזהות המעורבים אם לדבריו היה כ-150 מטר מאימן והשיב "התחילו להתקרב, הייתי באירוע עצמו"

(שם שורה 27).

העד אישר שהצבא ירו באוויר והשתמש בגז מדמיע ושאנשי הכפר עימתו ודחפו את המתנחלים. הוא נשאל כיצד, אם אינו מבין עברית והיה 150 מטר מאימן, היה מסוגל לשמוע ולהבין מה אמרו היהודים ואמר שהיו אנשים שם שמבינים עברית והם תרגמו (ע' 36 לפרוטוקול שורה 2). הוא נשאל, אם אכן היה נוכח באירוע, לא ראה שאחד הקצינים הרביץ לאימן והשיב "אני לא הייתי בכל זמן האירוע" (שם שורה 15). העד זכר שהיה טרקטורון אך לא היה מסוגל לומר אם המתנחל על הטרקטורון החזיק באקדח או 16M. הוא התחמק מלהשיב על השאלה אם ראה שאימן נפצע מזריקת אבנים. לשאלה אם הוא נפצע מאבנים השיב שיכול להיות שנפגע בראש ואז הוסיף שאכן נפגע מאבן בראש אך לא הייתה מכה חזקה ו"דיממתי מהראש אבל ממש לא רציני" (שם שורות 31 - 32). הוא לא זוכר מדוע לא הראה לשוטר שהוא דימם מהראש ולא הלך לטיפול בבית חולים.

בחקירה חוזרת כיצד בהתחשב במרחק שמע מה קרה באדמתו של אימן אמר "אני הלכתי לאימן ושמעתי אותו צועק" (ע' 37 לפרוטוקול שורה 19). לגבי רכב הביטחון אמר שרכב הביטחון הגיע "כדקה" אחרי הירי באקדח (שם שורה 24).

יש סתירות של ממש בעדותו של עד זה לבין עדותו של אימן. על פי גרסתו של אימן, אין לעבד חכים אדמה והוא הגיע עם אימן לעזור לאימן לעבד את חלקתו. לעומת זאת, עבד חכים העיד שיש לו אדמה והוא הגיע לאדמתו יחד עם ילדיו. גם סיפר על סכסוכים בין אנשי היישוב לבין אנשי הכפר קוצרה בעניין הבעלות על האדמה.

על פי גרסת העד, רכבו של אימן נשרף בתחילת האירוע כשעל פי אימן, הרכב נשרף בשלב מאוחר יותר. על אף שהעד לא אמר את זה בהודעתו, בבית המשפט טען שבעל האקדח היה מעורב בשריפת הרכב.

אימן טען שאנשי הכפר יצאו מבתיים רק אחרי שאנשי היישוב הגיעו לכפר. לעומת זאת, עבד חכים טען שאנשי הכפר הגיעו לאדמות של אימן. העד מספר ש-200 אנשי כפר מיידים אבנים על המתיישבים, כשהחילים המגיעים למקום יורים ומשתמשים בגז מדמיע, דבר המעיד על עצמת ההתפרעות מצד אנשי הכפר, שנמצאו במספרים גדולים ביותר ביחס לאנשי היישוב.

עבד חכים טוען שהוא היה כל הזמן בשטח האדמה שלו, במרחק של 100 - 150 מטר מאימן. גם על פי עדותו היו מספר מתיישבים שירו בנשק. בחקירה נגדית הסתבך בתשובותיו לשאלה כיצד היה מסוגל לשמוע, מהמרחק בו עמד, את הדברים שאמרו היהודים. כשנשאל מדוע לא ראה שחייל היכה את אימן, התחמק ואמר שהוא לא היה כל הזמן באירוע. כשנשאל אם נפצע מזריקת אבנים השיב תחילה שיכול להיות שנפגע או אז שינה את גרסתו שכן נפגע ואף דימם מהראש.

לא רק שיש סתירות של ממש בין עדותו לבין עדות אימן, גם יש חולשה בעדותו לגבי זיהוי הנאשם. שוב עולה שהוצג בפניו תצלום והוא נותן תיאור הכולל חולצה כחולה, ג'ינס וזקן, כשאין זיהוי וודאי שמדובר בתצלום של הנאשם. אולם, מעבר לאמור, העד מזהה את היורה כ"קצת בלונדיני כזה, תיאור שאינו מתיישב עם תיאורו של הנאשם.

ע"ת 7, רנ"ג אילן בן סימון העיד שבטרמפיאדה בצומת שבות רחל ראו בחור (הנאשם ד.פ.) מדמם מאפו. הוא אמר להם שהוא נתקל במשהו. השוטרים חשדו שהוא לא דובר אמת ורשמו את פרטיו.

בחקירה נגדית אישר העד שהם נסעו ברכב אזרחי ולא לבשו מדים. העד אינו זוכר את המקרה וניזון מהדו"ח. משאלת התובעת, בית המשפט מבין שהנאשם היה בטרמפיאדה בשעה 13:40.

המאשימה ביקשה להסיק שסירוב הנאשם לפרט בפני השוטרים כיצד נחבל באפו, מהווה התנהגות חשודה ותומכת באשמתו של הנאשם. מנגד, טען ב"כ הנאשם שהשוטרים הגיעו ברכב אזרחי והיו לבושים בבגד אזרחי. ועוד, הנאשם מסר את פרטיו לשוטרים כפי שהתבקש.

רס"ב יוסף בן ארוש, ע"ת 8, היה אחראי על כל החקירות בתיק. הנאשם בחקירה הראשונה היה עם אף נפוח מאוד אחרי שנפצע מאבן בפניו. הוא לא שיתף פעולה בטענה שהוא תחת השפעת תרופות. הנאשם לא שיתף פעולה בחקירה השנייה מפני שטען שבדין במעצרו המשטרה שיקרה לשופטת ואמרה שהוא נלקח לטיפול. העד רשם הערה בעניין זה. כן תיאר העד את הסכסוך על הקרקעות, כשצה"ל דורש תיאום כדי להיערך וארגונים מעודדים את הפלסטינאים הערבים להשתלט על הקרקע ללא אישור ומנגד אנשי היישוב טוענים שהקרקע שלהם. העד אמר שיש תצלום של הנאשם בו רואים שהנאשם נמצא בפאתי הכפר, אך אין תצלום כזה בפני בית המשפט.

אמנם, הנאשם סירב לשיתף פעולה עם החוקר, שמר על שתיקה ולא מסר גרסה. כאמור, הוא גם לא פירט בפני השוטרים בטרמפיאדה שהוא נפצע מאבן בעת ההתפרעות. אולם, אין בהתנהגותו להוות ראיה פוזיטיבית אלא יכולה להוות תמיכה מסוימת לראיות קיימות.

הנאשם בחר להעיד בבית משפט והשיב לשאלות המאשימה. הוא הסביר כיצד ובאיזה נסיבות הגיע למקום וטען שירה בנשקו באוויר רק לאחר שנפצע מאבן בפניו ונשבר אפו.

סיכומי של דבר: מקובל על בית המשפט שהנאשם הגיע למקום האירוע לא כמתפרע אלא כחבר כיתת כוננות. אין חולק ש-100 תושבי קוצרה (ועל פי ע"ת 2, 200 תושבי קוצרה) התפרעו וניסו להגיע ליישובים, תוך יידי אבנים. אין חולק שבמסגרת אותה התפרעות הנאשם נחבל מאבן בפניו ונשבר אפו. הנאשם אכן ירה ארבעה כדורים אך אין לשלול שירי זה היה באוויר והיה מוצדק. בהקשר זה, יצוין שהחיילים שהגיעו למקום לאחר שהנאשם נפצע, נאלצו אף הם לירות באוויר ולהשתמש בגז מדמיע כדי להשתלט על המצב.

אין ראיה אובייקטיבית שהנאשם הסיג גבול והגיע לפאתי הכפר, לא באמצעות מיקום התרמילים ולא באמצעות תצלומים. לעניין השטח הפתוח, מדובר בשטח שבמחלוקת וגם לא שוכנעתי שהנאשם היה במקום כדי לעבור עבירה אלא במסגרת תפקידו כחבר כיתת כוננות.

יש ראיות שהיו מספר יורים מבין המתיישבים ואין ראיות חד משמעויות לזיהוי הנאשם כיורה אל עבר אנשי הכפר. אדרבא,

יש סתירות של ממש בעדויות של אימן ועבד חכים, כששני העדים העידו על הסכסוך שלהם עם אנשי היישובים.

אשר על כן, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' כסלו תשע"ט, 11 נובמבר 2018, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד אסף גרינבוים, הנאשם ובא כוחו עו"ד עדי קידר.